

Grad udtalt sig velvilligt om Lovforslaget, og jeg vil gerne bringe dem min Tak for denne Velvillie, men der blev ogsaa af enkelte Ordførere fremsat nogle Indvendinger mod Forslaget. Den ærede Ordfører for Venstre (Nygart) udtalte saaledes, at han troede ikke paa, at Bøderne havde nogen Betydning med Hensyn til Bekæmpelse af Sygdommen. En saadan Paastand tror jeg ikke er rigtig; naturligvis er det ikke afgørende med Hensyn til, om Sygdommen skal brede sig eller ej, det er ikke det eneste Virkemiddel heroverfor, men der er ikke Tvivl om, at det er af meget stor Betydning, hvis man gennem Bødebestemmelserne kan faa Folk til at anmelde Sygdommen i rette Tid. Det er heller ikke rigtigt, naar det er blevet sagt, at ingen har nogen som helst Grund til at undlade at anmelde, thi det er jo indlysende, at den Mand, som ikke har sin Besætning forsikret, har ingen Interesse i at anmelde Sygdommen. Man maa nemlig ingenlunde tro, at en Mand, naar han har faaet Sygdom i sin Besætning, kan forhindre, at den breder sig, ved hurtigt at hente en Dyr læge. Vi ved alle, at denne Sygdom er saa smitsom, at er den først kommet ind i en Besætning, vil hele Besætningen blive smittet. Det, som er det sikre, naar Manden ikke har Besætningen forsikret, er, at han vil faa de Ulemper og Tab, som Afspærringen forvolder, og kan han blive fritaget for dem ved at holde hemmeligt, at Sygdommen er udbrudt i hans Besætning, bliver han fri for disse Udgifter. Han faar ganske vist ingen Erstatning, men det faar han ikke alligevel. Vi har ikke faa Eksempler paa, at en Del har undladt at anmelde Sygdommen, idet de har set deres Fordel derved, men den store Del af Befolkningen er ikke tjent med, at enkelte ser saa letsindigt paa Sagen, og det er netop under Hensyn hertil, at Veterinærvesenet har anset det for nødvendigt for Sygdommens Bekæmpelse, at vi faar strammere Bødebestemmelser.

Den ærede Ordfører for Venstre syntes, at man ramte noget haardt, naar man vilde idømme Bøder fra 50 Kr. til 5 000 Kr. Men det er netop for ikke at ramme for haardt, at man har foreslaaet en saa stor Spændvidde, saaledes at de paagældende, som idømmer Bøderne, kan fastsætte dem i Forhold til, om Overtrædelsen er større eller mindre, og efter som Virkningen er, thi der

kan jo være meget stor Forskel i saa Henseende.

Saa blev der spurgt: Hvad er Uagtsomhed? Det ærede Medlem kunde ønske at faa at vide, om man ikke kunde faa — og jeg vil gerne være med dertil — en mere skarp Betegnelse, idet det ærede Medlem mente, at der blev alt for stor Vilkaarlighed, og at Politi og Dommere vilde faa for stor en Magt, naar vi har en saadan Bestemmelse. Jeg maa heroverfor sige, at den Regel, der gælder for Øjeblikket, er Bestemmelsen i § 3 om, at hvis der er Sandsynlighed for, at der er Sygdom i en Besætning, skal dette anmeldes, og denne Bestemmelse skulde jeg mene omfatter det, man har tænkt paa med „Uagtsomhed“. Det ærede Medlem vilde gerne have indført Udtrykket „grov Uagtsomhed“. Men der er, skønt vi har den nævnte Bestemmelse, Eksempler paa, at ikke saa ganske faa har haft Sygdommen i Ugevis, ja, endogsaa, at en halv Snes Dødsfald har fundet Sted i en Besætning, uden at vedkommende har anmeldt Sygdommen, og man har endogsaa Eksempler paa, at de paagældende, efter at Sygdommen er blevet anmeldt, ikke er blevet idømt Straf for deres Undladelse. Det har altsaa vist sig, at man gennem den gældende Regel ikke har kunnet ramme de paagældende, selv om de har handlet meget letsindigt, og det er derfor nødvendigt, at vi faar en Bestemmelse, hvorefter vi kan drage de paagældende til Ansvar, naar de handler saa letsindigt, som det viser sig, at mange gør.

Det konservative Folkepartis ærede Ordfører (Frøkjær) nævnte et Eksempel paa, at en Mand havde tilkaldt Dyr læge, men at denne ikke havde kunnet skønne, om der forelaa Mund- og Klovesyge eller ikke, og at det saa viste sig efter 8 Dages Forløb, at det virkelig var Mund- og Klovesyge. Og det ærede Medlem sagde, at denne Mand vilde, hvis det Lovforslag, vi her behandler, var blevet til Lov, være blevet dømt efter denne Paragraf, hvis han ikke havde tilkaldt Dyr læge. Der er ingen Tvivl om, at vedkommende ikke vilde være blevet straffet, for naar Dyr lægen ikke kunde konstatere Mund- og Klovesyge, kan man ikke forlange, at Manden skal kunne gøre det. Det er Veterinærvesenet, som til enhver Tid maa afgøre, om der efter